

de miljø, som er ukendt, og som endnu ikke har entret scenen eller banen, eller hvad man nu måtte ønske at kalde det.

Derfor kan det undre – og jeg skal spørge fru Ester Larsen – hvorfor man netop vælger at lave besparelser på Musikrådet, som lige præcis er en af de instanser, der kan understøtte eksempelvis et rytmisk spillemiljø.

Jeg har fantasi til at forestille mig, at den succes, der er skabt under den tidligere regering i samarbejde med kulturmiljøet, i samarbejde med producenter, i samarbejde med kreative kræfter, den succes, der er skabt på film- og musikområdet, sagtens vil kunne skabes på tv-området, på dramaområdet, på billedkunstområdet, for blot at tage tre eksempler. Men det kræver, at vi har politikere, der tør prioritere, og jeg må så spørge fru Ester Larsen ...

Formanden:

Så skal det sandelig gå stærkt!

Mette Frederiksen (S):

... hvorfor det ikke er udtrykt i regeringens politik.

Formanden:

Ja mange tak da.

(Kort bemærkning).

Ester Larsen (V):

Jeg skal, for jeg ved ikke hvilken gang, understrege, at Venstre lægger meget vægt på, at man støtter de spirende talenter, at man støtter vækstlaget. Det gør man ved at sikre kvaliteten i de kunstneriske uddannelser, og det gør man ved, at man tilgodeser dem ved fordelingen af de midler, som det offentlige stiller til rådighed. Det er et ansvar, som hviler på de mennesker, som er sat til at fordele de midler. Og det har jeg tillid til, at de gør.

Kl. 11.20

Der er rundtomkring i verden en stigende erkendelse af, at der er store muligheder i et samspil mellem kultur og erhverv. Det er ikke nogen dansk foreteelse, det er noget, som man har øje for andre steder.

Jeg vil gerne endnu en gang understrege, at Aqua er et rent kommercielt foretagende, og derfor er det så naturligt, at det og rytmisk musik i det hele taget indgår i de samspilsmuligheder, der er mellem kultur og erhverv.

Formanden:

Fru Jytte Andersen som ordfører.

Jytte Andersen (S):

En fri og uafhængig kunst er helt afgørende for samfundet. Et mangfoldigt og frodigt kulturliv er afgørende for det enkelte menneskes livskvalitet, udfoldelsesmuligheder og for de værdier, som vi i vort samfund hylder: fællesskab, humanisme, tolerance, respekt for det enkelte menneske, respekt for mindretallet. Dertil kommer, at samspillet mellem kunst og kultur og erhverv er et væsentligt erhvervs- og vækstpotentiale.

Samlet set er investering i kunst og kultur en investering i nationen, i dansk identitet og ikke, som man kan få indtryk af efter 4½ måned med en konservativ kulturminister, unødvendige udgifter på en finanslov.

Hidtil har kulturen hvilet på en meget høj grad af konsensus, og især i de seneste 9 år under den tidligere regerings ledelse har kulturen haft en særlig høj prioritet.

Erkendelsen af kulturens betydning for velfærd, et rigt liv for borgeren, har været ganske klar. Bevidstheden om, at massiv offentlig støtte til kulturen var det eneste valg, vi som lille nation har, hvis vi skal dæmme op for massivt kommercielt pres fra markeds kræfter og fra fordummelseskulturen, var der bred enighed om her i Folketinget.

Man må sige, at nu har regeringen båret af Dansk Folkeparti blæst til kamp. Nu kan markeds kræfterne få plads. Nu lyder der helt andre toner fra landets kulturminister, end da hr. Brian Mikkelsen var konservativ kulturordfører. Et par tilfældigt valgte eksempler:

Den 7. april sidste år udtalte den nuværende kulturminister til Politiken:

»Lad mig sige det med det samme: Vi har ikke tænkt os at skære en krone i kulturbudgettet«.

Den 28. november sidste år lyder meldingen fra den ny minister til Jyllands-Posten:

»Vi er ikke en regering, der vil skære i kulturstøtten«.

Og til Weekendavisen siger ministeren:

»Regeringens holdning er at fastholde en offensiv kvalitetsorienteret kulturpolitik. Vi vil ikke skære ned eller på nogen måde føre rindalistsk politik«.

Og videre hedder det igen og igen: Vi vil gerne støtte selve kunstnerne.

Foreløbig har forfatterne mærket dette med direkte reduktion i den kompensation, de får